

Ἄνωνύμου

Η ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ
ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ-ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ-ΕΠΙΜΕΤΡΟ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΤΑΪΚΟΣ

Περιεχόμενα

ΑΝΩΝΥΜΟΥ

Η ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ
ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

9

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

87

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΤΑΪΚΟΣ

Τὰ ἐξ ὀπισθίων εἰσόδια
ἢ ἢ τέχνη τῆς διολίσθησης

93

[...]

«Ἀκολουθήστε μας, κύριε», μοῦ εἶπε.
«Πηγαίνουμε σὲ ἓνα ἀσφαλὲς καταφύγιο,
ὅπου δὲν θὰ ὑπάρχει ὁ φόβος κάποιας ἐνο-
χλητικῆς παρουσίας. Καὶ νὰ εἶστε φρόνιμος,
νὰ μὴν ἀναγκαστῶ νὰ μετανιώσω γιὰ τὴν
προσπάθεια ποὺ κατέβαλα νὰ σᾶς συναντή-
σω». Σύντομα βρεθήκαμε σὲ ἓνα λαβύριν-
θο διαδρόμων κατάφυτων. Ἐπειτα ἀπὸ πο-
λυάριθμες στροφές καὶ παρακάμψεις, κατα-
λήξαμε σ' ἓνα ξέφωτο πρασίνου, ποὺ περι-
κλειόταν ἀπὸ φράκτες θάμνων πυκνῶν καὶ
συμμετρικὰ κουρεμένων, μὲ μοναδικὸ ἄ-
νοιγμα τὴν πλευρὰ τῆς δικῆς μας εἰσόδου.
Ἡ πυκνὴ χλόη, ὀλόγυρα, προσφερόταν γιὰ
νὰ τιμήσει τὰ πιὸ λεπτὰ καὶ τρυφερὰ μυστή-
ρια. «Νὰ σταθεῖς λίγα βήματα παράμερα»,

εἶπε στὴν ἀδελφή της, «καὶ ἂν ἀκούσεις κά-
τι, νὰ μᾶς εἰδοποιήσεις».

Ἔτσι βρέθηκα μόνος μὲ τὴν ἀξιολάτρευ-
τη ἄγνωστη. Ἐπεσα ἀμέσως στὰ πόδια της.
Κι ἐνῶ ἤδη τὰ χέρια μου χάνονταν στὰ ἀπό-
κρυφα μονοπάτια τῶν ἀπολαύσεων, ἐκείνη
μοῦ εἶπε: «Ἀκοῦστε με, κύριε, καὶ μὴ μὲ
διακόψετε. Καθίστε καὶ προσέξτε καλὰ τί
θὰ σᾶς πῶ. Σᾶς γνωρίζω, ὅπως ἐπίσης γνω-
ρίζω τὴ σχέση σας μὲ τὴν πριγκίπισσα ντ'
Ἐ... Γνωρίζω ὅτι δὲν τὴν ἔχετε δεῖ ἀπὸ τὴ
στιγμὴ τῆς γνωριμίας μας. Ἀπαιτῶ τὴν ὑπό-
σχεσή σας ὅτι δὲν θὰ τὴν ξαναδεῖτε ποτέ».
Ἐτοιμαζόμουν νὰ τῆς τὸ ὑποσχεθῶ, ἀλλὰ
δὲν μοῦ ἔδωσε τὸν καιρό, ἀγγίζοντας ἀπο-
τρεπτικῶς τὰ χεῖλη μου μὲ τὸ χέρι της.
«Ὅμως», συνέχισε, «ἐσεῖς δὲν θὰ μάθετε
ποιὰ εἶμαι, ἐκτὸς ἂν τὸ θελήσω ἐγώ. Σᾶς
παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴν ἐπιχειρήσετε νὰ
ἀνακαλύψετε τὸ ὄνομά μου. Μὴν ἐπιχειρή-

σετε νὰ λύσετε ἓνα αἴνιγμα τὸ ὁποῖο μόνον ἐγὼ μπορῶ νὰ σᾶς τὸ λύσω, ὅταν θὰ εἶμαι ἀπολύτως βέβαιη γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐχεμύθειά σας. Νὰ γνωρίζετε ὅτι θὰ παρακολουθῶ τὶς κινήσεις σας, κι ἂν κάποτε σᾶς παρασύρει μιὰ ἀδιάκριτη περιέργεια, ἂν κάποτε ἐπιχειρήσετε νὰ ἀνασηκώσετε τὸ πέπλο τὸ ὁποῖο ἐπιθυμῶ νὰ μὲ καλύπτει, θὰ μὲ χάσετε γιὰ πάντα, καὶ νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι γνωρίζω νὰ ἐκδικουῦμαι. Ἀφῆστε με νὰ ἀναλάβω τὴν εὐτυχία σας. Θὰ γνωρίζετε ἐγκαιρῶς κάθε φορὰ πότε θὰ μπορῶ νὰ σᾶς βλέπω, καὶ δεχτεῖτε, κύριε, ὅτι δὲν θὰ σᾶς συναντῶ τόσο συχνὰ ὅσο θὰ τὸ ἐπιθυμοῦσα, διότι, τὸ ξαναλέω, δὲν εἶμαι ἐλεύθερη. Περιστοιχίζομαι ἀπὸ ἀνθρώπους πὺ μὲ ἐπιτηροῦν ἄγρυπνα καὶ ὀφείλω διαρκῶς νὰ τοὺς παραπλανῶ. Γνωρίζω ἐπίσης ὅτι δὲν εἶστε πλούσιος. Μείνετε ἤσυχος, θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ τὴν περιουσία σας. Ἀπὸ ἐσᾶς

ἀπαιτῶ ἔρωτα μόνο, πίστη καὶ ἐχεμύθεια. Ὅμως ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία ἐγκαταλείψατε τὴν πριγκίπισσα ντ' Ἐ... μοῦ γεννᾶ τὸν φόβο ὅτι ἔχετε ἄστατο χαρακτήρα...» «Ἄ, κυρία», τὴ διέκοψα, «πῶς θὰ πάψει νὰ σᾶς ἀγαπᾷ ὁποῖος σᾶς ἔχει δεῖ; Πέφτω στὰ πόδια σας καὶ σᾶς ὀρκίζομαι νὰ τηρήσω εὐλαβικὰ ὅ,τι μοῦ ζητᾶτε. Οἱ ἐντολές σας εἶναι ἱερές. Θὰ εἶστε ἡ παντοτινὴ ἀγαπημένη μου. Ἀγαπῶ ἐσᾶς καὶ μόνον ἐσᾶς. Πῶς νὰ μὴ λατρεύω τὴν ὄψη σας, προσωποποίηση τῶν χαρίτων, τὰ κατακόκκινα χεῖλη σας, ἀληθινὴ πρόσκληση γιὰ ἓνα φιλί (καὶ δόθηκε αὐτὸ τὸ φιλί), τὸ σφριγηλὸ σας στῆθος, ἡ λευκότης τοῦ ὁποίου ἀμιλλᾶται μόνο μὲ τὸ εὐγενέστερο μάρμαρο...» Τὸ χέρι μου θωπεύει τὸ στῆθος της. Ἀκολουθοῦν τὰ χεῖλη μου. Ἀντιστάθηκε ἀσθενῶς, ἀσθενέστατα. Τὴ σκέπασα μὲ τῶν χειλιῶν μου τὴ φωτιά. Τὸ ἀξιοπιπύλητο στῆθος της παραδόθηκε στὴ δεξιο-

τεχνία τῆς γλώσσας μου καὶ ἡ καρδιά της στὴν ὄρμη τῶν ὀλοένα καὶ ἐπιταχυνόμενων παλμῶν της. Ὑπέκυψε ὀλοσχερῶς στὶς παρορμήσεις τοῦ πόθου καὶ μὲ φυλακίζει μὲ μανία στὴν ἀγκαλιά της. Νιώθω τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ δυνατά. Σῶμα μὲ σῶμα, στόμα μὲ στόμα καὶ ἡ ὁμίχλη τῆς ζήλιας ποὺ φαινόταν νὰ θαμπώνει τὴν εὐτυχία μας διαλύθηκε. Τὰ χέρια μου διατρέχουν τὶς ἀπόκρυφες περιοχὲς τοῦ σώματός της. Τέλος, τὸ δάχτυλό μου μαγνητίστηκε ἀπὸ τὸν θρόνο τῆς ἡδονῆς. Ἡ ἄγνωστη κυριεύτηκε ἀπὸ τὴν πιὸ ἀκραία παραφορά. Ὁ ἔρωτας χρειάζεται θύμα. Τὸ μαχαίρι τοῦ θεοῦ ἐτοιμαζόταν νὰ χτυπήσει. Ἐκείνη τὸ ἄρπαξε βίαια καὶ μὲ χέρι στιβαρὸ τὸ βύθισε ἐντὸς της... Οἱ ἀνάσες, βαριές, ὀλοένα καὶ πιὸ ἀσθματικές κατέληξαν στὸν ὕστατο σπασμό... Τὸ πιὸ ἀμόλυντο αἷμα τὴν πλημμυρίζει...¹⁰ Θύμα καὶ θύτης ἔπεσαν νεκροὶ ἀπὸ τὸ βάρος

τῆς ἀπόλαυσης. Ἡ λόγχη, ἀκόμη ἀχνίζουσα, δὲν πρόλαβε νὰ τραβηχτεῖ ἀπὸ τὴν ἐξαισία πληγῆ καὶ ξαναβυθίστηκε πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι.

Φίλε μου, δὲν θὰ σοῦ περιγράψω τὶς τέρψεις ἐκείνης τῆς νύχτας. Κάποτε ἤρθε ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Ὁρκιστήκαμε αἰώνια πίστη. Ἡ συνέχεια τῶν ἀπολαύσεων ὀρίστηκε γιὰ τὴν ἐπόμενη νύχτα καὶ τὴν ἴδια ὥρα. Ἡ ἄγνωστη ἀποχώρησε κι ἐγὼ ἐπέστρεψα στὸ σπίτι μου, μαγεμένος ἀπὸ τὴ νέα γνωριμία μου.

Ὡστόσο, σοῦ ὁμολογῶ ὅτι ἡ περιέργειά μου γιὰ τὸ μυστήριο τῆς παρουσίας της ἦταν ἀκατανίκητη. Γιατί ἄραγε φοβόταν νὰ μάθω ποιά ἦταν; Γιατί μὲ ἀπειλοῦσε μὲ τὴν ἐκδίκησή της, ἂν ἐπιχειροῦσα νὰ παραβιάσω τὸ μυστικό της; Ποῖος ἦταν ὁ ρόλος ἐκείνης ποὺ ἀποκαλοῦσε ἀδελφή της; Μὲ ποιὸν τρόπο θὰ φρόντιζε γιὰ τὴν περιουσία μου; Χα-

νόμουν μέσα στις απορίες μου. Δέν ἤξερα τί νὰ σκεφτῶ γι' αὐτὴ τὴν ἐκπληκτικὴ περιπέτεια. Κατέληξα, τέλος, νὰ ἀφεθῶ τυφλὰ στὴ μοίρα μου. Πλάγιασα, κοιμήθηκα καὶ νανουρίστηκα ἀπὸ τὰ πιὸ εὐχάριστα ὄνειρα.

Τὴν ἐπόμενη νύχτα, στὶς 10 ἢ ὥρα, κατευθύνθηκα στὸ θέατρο τῶν θαυμάτων. Δυσκολεύτηκα πολὺ, εἶν' ἡ ἀλήθεια, νὰ τὸ ἐντοπίσω μέσα στὸν δαίδαλο τῶν διόδων καὶ τῶν ἀδιεξόδων. Δέν χρειάστηκε νὰ περιμένω πολὺ. Ἄκουσα βήματα. Ἦταν ἡ ἀγαπημένη μου ἄγνωστη. Θεέ μου, τί ὠραιότης! Ἡ ζέστη ἦταν ἀποπνικτικὴ. Τὰ μαλλιά της, χείμαρρος ἀπὸ κατάξανθες μποῦκλες, διάστικτα ἀπὸ λίγα λουλούδια, ἦταν ἡ μοναδικὴ κόμμωσή της, κόμμωση ἀντάξια μιᾶς βασιλίσσας τῶν λουλουδιῶν. Τὸ κοκκινάδι στὰ μῆλα τοῦ προσώπου της ἀνταγωνιζόταν τὴν κόκκινη φωτιὰ τῶν λουλουδιῶν ποὺ κο-

σμοῦσαν τὸ ἡμίγυμνο στῆθος της. Ἦταν σχεδὸν ντυμένη μὲ ἓνα σχεδὸν φόρεμα. Μία ἀραχνοῦφαντη λευκὴ μουσελίνα κάλυπτε δὲν κάλυπτε τὶς ἀπαλὲς καμπύλες τοῦ φιλήδονου σώματός της. Ἡ θέα της καὶ μόνο ὑποδαύλιζε βίαια τὶς αἰσθήσεις μου. Τὴν πλησίασα καὶ ἀπόθεσα στὰ χεῖλη της ἓνα φιλι ἀτελείωτης διάρκειας καὶ ἀτελείωτης ποιικιλίας. Τὰ στόματά μας ἀπορροφοῦσαν ἕως τὶς ἐσχατιές τους τὶς γλῶσσες μας, ἐνῶ στίς φλέβες μας κυλοῦσαν ποτάμια φωτιᾶς καὶ φωτός. Ποτέ, ποτέ, ποτέ ἓνα φιλι δὲν εἶχε τόση διάρκεια. Στὸ παράφορο σφιχταγκάλισμα, τὴν ἀπώλεια τῶν συνειδήσεών μας ἀκολούθησε ἡ ἀπώλεια τῶν αἰσθήσεων. Κυλήσαμε ἄψυχοι στὴ χλόη.

Στὸ μεταξὺ, ἡ ἀδελφή της, λίγο παράμερα, παρατηροῦσε ἄπληστα τὴ σκηνή. Ἄντιλήφθηκα πῶς εἶχε τὸν χρόνο νὰ μᾶς ἐξετάζει μὲ ζηλότυπο βλέμμα ποὺ ὑποδήλωνε τὴν

ἐπιθυμία της νὰ βρισκόταν ἐκείνη στὴ θέση τῆς ἄγνωστης. Ἀπὸ τὴ συνέχεια τῆς ἀφήγησης θὰ ἀποδειχτεῖ πὼς εἶχα δίκιο. Ὅμως ἄς ἐπανέλθω στὴν ἱστορία μου.

Μόλις μείναμε μόνοι, ἔλυσα τὴν κορδέλα ποὺ ἔζωνε τὴ μέση της, διαλύοντας τὴν ἀνεπαίσθητη πάχνη τῆς μουσελίνας ποὺ με χωρίζε ἀπὸ τὴ θεϊκὴ της σάρκα. Τὸ ἀνάλαφρο σύννεφο τοῦ ὑφάσματος κύλησε στὰ πόδια της. Ἦταν σὰ νὰ τὴν εἶχα γυμνώσει ἀπὸ τὴ γύμνια της, ἐπιτυγχάνοντας μιὰ νέα, ὑπέρτατη γύμνια. Ἀμέσως μετὰ ἡ λατρευτὴ ἐρωμένη βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά μου.

Πῶς νὰ ἐκφράσω μὲ λόγια τὴ λευκότητα τῆς ἀτλαζένιας σάρκας, τὴ ρώμη τοῦ στήθους μὲ τὰ δυὸ ρόδινα καὶ προεξέχοντα μπουμπούκια, τὴ λεπτεπίλεπτη καὶ εὐλύγιστη μέση, τὶς γλυκὲς καμπύλες τοῦ περιγράμματός της, τὸ σφρίγος τῶν γλουτῶν, τὴν πλαστικότητα εὐρωστία τῶν μηρῶν ποὺ

καμία τέχνη δὲν μπορεῖ νὰ μιμηθεῖ; Πῶς θὰ μπορέσω νὰ περιγράψω τὴ λεία καὶ στιλπνὴ κοιλιὰ της, ποὺ ἤδη μύρια φιλιὰ τὴν ἔχουν τιμήσει; Καί, τέλος, πῶς νὰ περιγράψω τὸ ἀπερίγραπτο; Τὸ ἀπερίγραπτο κάλλος τῆς ἀξιολάτρευτης κρύπτῃς, τὸ ὠραιότερο δημιουργήμα τῆς φύσης, τὸ κέντρο τῶν ἀπολαύσεών μας, τὸν τόπο τῆς σαγήνης, τὴν κατοικία τοῦ ἔρωτα! Πῶς νὰ ζωγραφίσω, ἐφόσον ποτὲ δὲν εἶχα δεῖ ὠραιότερη, τὴν ἀπαλὴ καμπυλότητα μὲ τὸ εὐγενέστατο χνούδι; Τὰ εὐτυχισμένα χέρια μου διατρέχουν καὶ ψαύουν ἐξονυχιστικῶς τὰ κάλλη τοῦ σώματός της. Σύντομα, ἔρμαιο τῶν παρορμήσεών μου, μὲ ἀνάλαφρα δάχτυλα διανοίγω τὶς πύλες τῆς κατοικίας τοῦ θεοῦ. Τὸ καυτὸ βέλος μὲ τὸ ὅποιο μὲ ἔχει προικίσει διεισδύει ἐντὸς της... τὸ βυθίζω μὲ μανία... Οἱ δονήσεις τῶν σωμάτων μας ὀλοένα ἐπιταχύνονται. Ἦδη ἡ ἔρωμένη μου ξεσπᾷ σὲ στεναγμοὺς ρυθ-

μικούς και διακεκομμένους. Οί γάμπες της, σταυρωμένες στη μέση μου, με τραβοῦν με δύναμη μέσα της. Σὰ νὰ φοβᾶται μὴν τῆς ξεφύγω. Οί κινήσεις της ἀντιστοιχοῦν στὶς δικές μου. Πλησιάζει ἡ στιγμή πού κορυφώνεται ἡ ἡδονή, στιγμή πού ἂν εἶχε διάρκεια θὰ μᾶς ἀνύψωνε πάνω κι ἀπ' τοὺς θεοὺς. Αἴφνης, οί πηγές τῆς ἀπόλαυσης ἀναβλύζουν ὀρμητικῶς. «Ἄχ... Θεέ... Ἄχ... ἀγαπημένε... ἀγαπημένε ἐραστή!... Ἔλα!... Ἄχ ἔλα... δυνατά!... τί... ἡδονή!... Ἄχ... Ἄχ... πε... θαί...νω...» ἦταν οί μοναδικές συλλαβές πού μετὰ βίας ψελλίζαμε. Τέλος, μᾶς ἐγκατέλειψαν οί δυνάμεις μας ὀλοσχερῶς. Τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἐκμηδένισης. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἀναστηθήκαμε, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βυθιστοῦμε πάλι στὴν ἴδια μέθη. Μόνο ἡ ἀκραία ἐξάντληση ἔδωσε τέλος στὴν παραφορά μας.

[...]

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

[...]

Χάρη σὲ μία σειρὰ εὐφυεῖς ἰδιομορφίες, ἡ *Μεσσαλίνα τῆς Γαλλίας* ξεχωρίζει ἀνάμεσα στὰ ἐρωτογραφήματα τοῦ 18ου αἰώνα. Ἡ αἴσθηση τοῦ ἀπαγορευμένου καρποῦ ἐντείνει στὸ ἔπακρο τὴν ἀκολασία τῶν πρωταγωνιστριῶν. Ἡ *πριγκίπισσα ντ' Ἐ...* καὶ ἡ *δούκισσα ντὲ Πολινιάκ*, ὅπως καὶ ἡ *βασίλισσα*, κινούμενες στὴ σκιά καὶ στὸ περιθώριο τῶν θεσμικῶν καὶ συζυγικῶν ὑποχρεώσεών τους, δὲν ἀναδείχθηκαν σὲ παραδείγματα χρηστότητας οὔτε ἐπαλήθευσαν τὸ ἀπόφθεγμα ὅτι «ἡ γυναίκα τοῦ Καίσαρος ὀφείλει νὰ εἶναι ἐνάρετη ἀλλὰ καὶ νὰ φαίνεται ἐνάρετη», ὡς ὀφείλαν στοὺς

ἑαυτοὺς καὶ στὸν λαό τους· ἀντιθέτως, δικαίωσαν τὸν πανοῦργο συγγραφέα τῶν ἄθλων τους, ὁ ὁποῖος δὲν δίστασε νὰ δανειστεῖ τὴ φράση *κορίτσια τῆς χαρᾶς* ἀπὸ τὸ δημοφιλὲς ἀνάγνωσμα τῶν μέσων τοῦ αἰῶνα τοῦ Τζὼν Κλέλαντ μὲ τὸν τίτλο *Φάννυ Χιλ* στὴ γαλλικὴ ἐκδοχὴ τοῦ Φουζερὲ ντὲ Μονμπρόν, γιὰ νὰ χαρακτηρίσει τὶς ἡρωίδες τῆς *Μεσσαλίνας τῆς Γαλλίας* καὶ νὰ ἀπομυθοποιήσῃ τὴν πριγκιπικὴ ὑπεροψία τους, ταυτίζοντάς τες μὲ τὰ φτωχὰ κορίτσια τοῦ λαοῦ ποὺ ἀναγκάζονταν νὰ ἐμπορεύονται τὸ σῶμα τους.

Ἡ ὑποκρισία τῶν ἡρωίδων δὲν σχετίζεται μὲ τὴν ὑποκρισία ὡς κοινωνικὴ ἢ ἠθικὴ ἔννοια ἀλλὰ μὲ τὴν ὑποκρισία ὡς ὑψηλὴ τέχνη, τὴν ὑποκριτικὴ τέχνη τοῦ θεάτρου, προσδίδοντας στὸ κυνήγι τῆς ἡδονῆς τὸ πρόσθετο καὶ σαγηνευτικὸ στοιχεῖο τοῦ παιχνιδιοῦ, τῆς μεταμφίεσης, τῆς ἐναλλαγῆς τῶν ρόλων, τῆς μεταβάσεως ἢ τῆς διολίσθησης ἀπὸ προσωπεῖο σὲ προσωπεῖο.

Ἡ Μεσσαλίνα τῆς Γαλλίας θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηριστεῖ «μυθιστόρημα τῶν διολισθήσεων». Χωρὶς νὰ καταργοῦνται τὰ προσωπεῖα, ἀκόμη καὶ στὴν ὑπέρτατη στιγμή τοῦ παροξυσμοῦ, κυριαρχεῖ ἡ διολίσθηση ἀπὸ σῶμα σὲ σῶμα, ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο, ἀπὸ κρεβάτι σὲ κρεβάτι, ἡ διολίσθηση ἀπὸ τὴ μυστικὴ πόρτα, τὴν πόρτα κινδύνου, τὴν κερκόπορτα, τὴν πίσω πόρτα, ἡ κατάχρηση καὶ ἡ ἐμμονὴ στὰ ἐξ ὀπισθίων εἰσόδια. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ὑποβλητικὴ. Τὰ κεριὰ καὶ οἱ ἀντανακλάσεις τῆς πενιχρῆς φλόγας τους στὰ κρυστάλλινα δάκρυα τῶν σβησμένων πολυελαίων καὶ οἱ ἀχτίδες τοῦ σεληνόφωτος ποὺ διολισθαίνουν ἀπὸ τὶς γρίλιες τῶν κλειστῶν παραθύρων εἶναι ὁ μόνιμος φωτισμὸς αὐτοῦ τοῦ νυκτόβιου ἀφηγήματος, φωτισμὸς ποὺ ἀξιοποιεῖ τὰ ἡμίγυμνα σώματα τῶν γυναικῶν, τὰ ἐνδεδυμένα ἀπάτην, τὴν ἀπάτη τῆς μαύρης δαντέλας στὰ παράτολμα καὶ παροξυστικὰ νεγκλιζέ τους.

Στὴ Μεσσαλίνα τῆς Γαλλίας ἡ τέχνη καὶ ἡ τεχνικὴ τῆς γραφῆς ταυτίζονται ὅσο ποτὲ ἄλλοτε καὶ ἄλλοῦ μὲ τὴν τέχνη καὶ τὴν τεχνικὴ τῆς δαντέλας καὶ τοῦ κεντήματος.

*